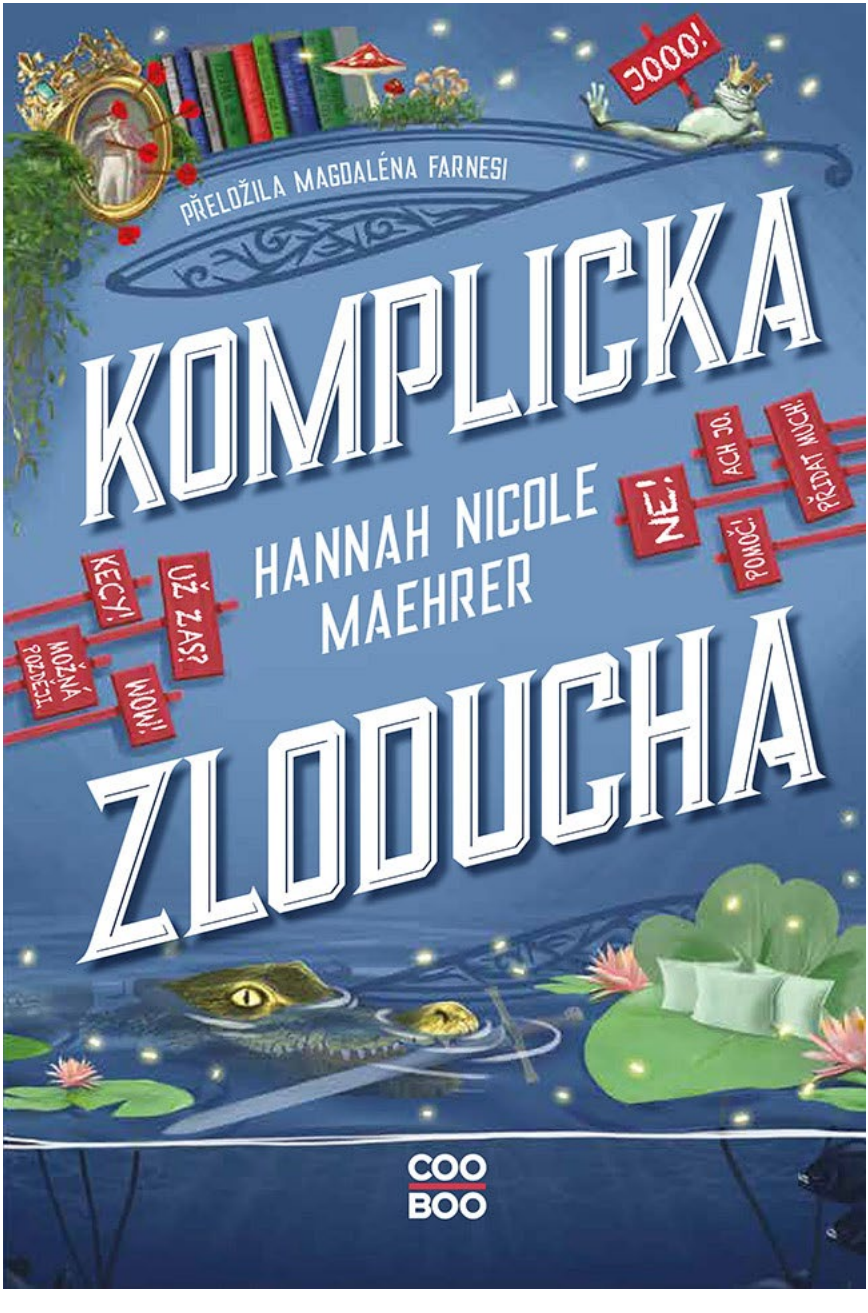
JOOO!
PŘELOŽILA MAGDALÉNA FARNESI
KOMPLICKA
HANNAH NICOLE MAEHRER
ZLOUCHA
NE!
ACH JO.
PŘIDAT MUCH!
POMOC!
KECY!
UŽ ZAS?
MOŽNÁ POZDĚJI.
WOW!
COO BOO

Komplicka zloducha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Hannah Nicole Maehrer
Komplicka zloducha – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KOMPLICKA ZLODUCHA

KOMPLICKA ZLODUCHA

HANNAH NICOLE MAEHRER

Přeložila Magdaléna Stárková

COO BOO

Přeložila Magdaléna Lüdtke Farnesi

Accomplice to the Villain
Copyright © 2025 by Hannah Nicole Maehrer
All rights reserved.
Translation © Magdaléna Lüdtke Farnesi, 2026
This edition is published by arrangement with Alliance Right Agency co/o Entangled Publishing, LLC.
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4390-3
ISBN e-knihy 978-80-267-4393-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4401-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4402-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Svým prarodičům Georgann, Richardovi, který už není mezi námi, Rosalie a Jamesovi za to, že jste mi tak velkoryse předali svou lásku k příběhům – mám vás všechny moc ráda.

A taky vám všem. Takhle si představuju, jaké by to bylo být komplickou morálně nejednoznačného padoucha z fantasy románů.

Komplicka zloducha je humoristický fantasy román, v němž z balkonu jen tak z legrace létají useknuté končetiny a kancelářští skřítkové tráví kotlíkový odvar. Kromě toho tento příběh obsahuje prvky, které nemusí být vhodné pro všechny čtenáře. Na stránkách se objevuje krev, smrt, bojové scény, vážná zranění, extrémní bolest, mučení, rozkol v rodině, vulgarity, sex, týrání dětí a věznění zvířete. Čtenáři, kteří mohou být na taková témata citliví, by to měli vzít na vědomí.

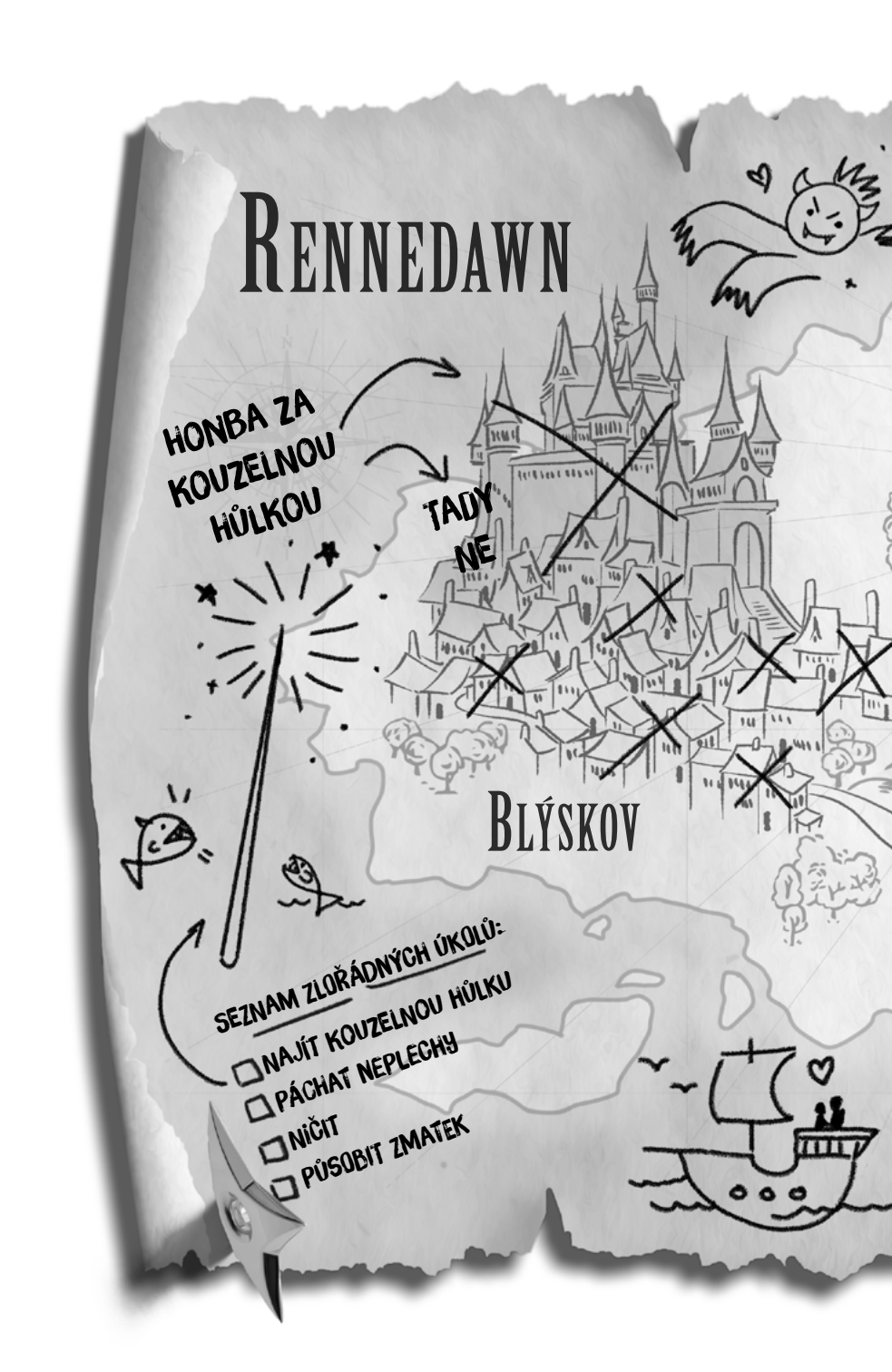
RENNEDAWN
HONBA ZA KOUZELNOU HŮLKOU
TADY NE
BLÝSKOV
SEZNAM ZLOŘÁDNÝCH ÚKOLŮ:
NAJÍT KOUZELNOU HŮLKU
PÁCHAT NEPLECHY
NIČIT
PŮSOBIT ZMATEK

I ZLO
KDE JE ZÁMEK ZKÁZY? STEJNĚ NEŘEKNEM!
TADY TAKY NE
OŘECHOVSKÝ LES
SRDCOVKA
TADY NE
KOTLINA
ŠEŘÍKOVÉ MOŘE
VYHRÁL JSEM

PROLOG

Bylo nebylo…

Evie Sageová prožila svůj první měsíc na pozici Zloduchovy asistentky poněkud netradičně, i když ne vyloženě katastroficky. Občas nějaký ten rozlitý kotlíkový odvar nebo otrávený stážista… Přesto se za tu dobu stalo pár zvláštních… událostí. Tou poslední byl fakt, že ji zavolali do práce o dvě hodiny dřív na schůzi, která se dala vyřídit krátkou zprávou po poštovním havranovi.

Najdi si na stěžování lepší věci, Evie! Třeba tu uťatou horní končetinu, kterou jsi našla minulý týden v recyklačním koši!

I když ta jí aspoň poskytla záminku zeptat se šéfa, zda náhodou nepotřebuje *pomocnou ruku.* Upřímná hrůza v jeho tváři Evie způsobila takový záchvat smíchu, že se div nepozvracela.

Bylo trochu znepokojivé, že pana šéfa urážely její neškodné vtípky víc než kus cizího těla odložený mezi vyhozenými pergameny. Becky *nesnášela*, když jí lidi házeli do recyklačního koše něco, co tam nepatří, ale to by Evie zbytečně odbíhala od tématu.

S povzdechem si protřela ospalé oči, zatímco sledovala, jak jí neviditelný štít kolem Hradu hrůzy mizí pod rukama. Její pozornost pak přitáhlo vycházející slunce, ozařující barevnými paprsky ještě stále šerou oblohu. Vypadalo to, jako by někdo na tmavě šedou tapiserii vylil oranžovou a růžovou – moc hezký pohled, pokud se ovšem něco dá označit za hezké před osmou ranní.

Marv, Zlovolný strážce u hlavní brány, jí mírně mávl na pozdrav a ona mu odpověděla jasným úsměvem a vzdušnou hubičkou, která mu hned vehnala do líček barvu. „Dobré ráno, slečno Sageová! Ranní ptáče dál doskáče?“ Marv skrýval obvyklý rozcuch pod rudou koženou přilbou, zatímco Evie si spletla vlasy do copu přes rameno a jen pár neposlušných pramínků se jí pohupovalo kolem tváře v čerstvém ranním vánku.

Ucouvla, když se velké dřevěné dveře se známým zaskřípěním otevřely, vlhký chlad vstupní síně jí ovanul líc a naplnil její smysly pachem ohořelého dřeva a zatuchlých zdí. „Spíš bych řekla, že ranní ptáče nedostane vyhazov. A jak tak znám šéfa, obávám se, že on by to vyhození provedl doslova.“

Za jejími zády se ještě ozvalo Marvovo pobavené odfrknutí, když se její podpatky rozklapaly po kamenné podlaze. Místnost osvětlovaly louče, které také v lezavém ránu poskytovaly trochu tepla. Z druhého konce rozlehlé otevřené kanceláře nedaleko jediného rohu, který se ještě utápěl ve tmě, se linulo tiché naříkání.

Evie svraštila obočí a mávla rukou. „Haló? Ať už se tu pokoušíte o jakékoli děsivé zvuky, žádám vás, abyste to laskavě dělal někde pod pochodní a já na vás dobře viděla. Jedině tak budu moct pořádně ječet.“

„Sageová?“ zachraptěl Zloduch hlasem tak hlubokým, až z toho Evie lehounce přejel mráz po zádech. „Nemáte tu co pohledávat,“ sípal dál Zloduch a jeho temná silueta se pomalu sunula k okraji stínů, které ho až dosud skrývaly.

Evie si odfrkla, povytáhla obočí, přehodila si cop přes rameno a založila ruce na hrudi. „Na tom se shodneme. Měla bych totiž ještě být v posteli, přitulená ke svému oblíbenému nočnímu společníkovi.“

Přísahala by, že Zloduchovi zaskočila slina. „Společníkovi?“ zavrčel tak varovně, až se Evie malinko otřásla.

„Ano,“ odpověděla. „Jmenuje se pan Mufínek.“

„Pan Mufínek?“ Pozorovala, jak se jeho stín přibližuje ke světlu,

když na ni promluvil drsným hlasem plným zmatku: „Vy sdílíte lůžko s mužem jménem Mufínek? Kdo k ďasu nosí tak směšné jméno?“

Evie se kousla do rtu, aby se jeho očividnému popuzení nesmála nahlas. „Plyšový medvídek. Mám ho už od šesti.“

Nastalo dlouhé ticho, které nakonec přerušilo Zloduchovo lakonické: „Aha.“

Evie k němu s odfrknutím zamířila, on se také pohnul k ní, až konečně stanul ve světle pochodní a barevného svítání, které sem pronikalo okny. Pár metrů od něho se Evie zastavila, a sotva zahlédla jeho tvář, vytřeštila oči a z úst jí dřív, než si to stačila rozmyslet, vyklouzlo: „Páni, vy ale máte ránu!“

Pavučinami zarostlá logická část jejího mozku si hlasitě povzdechla a pro jistotu se odvrátila, aby nemusela být svědkem toho, co mělo nastat vzápětí.

Šéfovo jindy tak dokonale upravené strniště teď přerostlo téměř v plnovous, košile mu čouhala z kalhot, vlasy měl rozcuchané a nohavice, které za normálních okolností zdobily puky jako podle pravítka, měl zmačkané až hrůza. „Prosím vás, abyste si nechala tu spršku komplimentů, Sageová. Vůbec nevím, co si s nimi počít.“

Do žaludku se jí zakousla obava. I jeho suchý komentář jí připadal zvláštní. Skoro opatrný. Evie si odkašlala a přišla blíž, aby si svého zaměstnavatele prohlédla celého. Fialové kruhy pod očima, křečovitě sevřené prsty, zatnutá čelist, pulzující žilka na čele…

Zamračila se a nespokojeně mlaskla. „Že vám zase nějaký stážista popřál dobré ráno? A to jsem jim *říkala,* že tu jsou milé pozdravy přísně zakázány.“

Zloduch na chvilku zavřel oči a ústa stiskl do přísné čárky, jako by mezi rty chtěl rozdrtit jakoukoli emoci, která by se tam snad chtěla objevit. „Ačkoli miluju, když můžu vlastní chyby hodit na druhé, obávám se, že dnes jsem za svůj neupravený ze-

vnějšek zodpovědný jen já sám.“ Sotva jeho tmavé oči přelétly po Eviiných světle oranžových šatech, dal Zloduch najevo své znechucení nad tak jásavou barvou dalším sevřením pěstí. „A taky asi vy, když už jste měla žaludek se na mě dívat.“

Najednou za nimi práskly dveře tak prudce, až Evie nadskočila a popadla se za divoce bušící srdce. „Nemyslím, že je fér mě z něčeho obviňovat, když jste to byl vy, kdo mě sem takhle brzy ráno pozval.“

Zloduch se teď zamračil ještě temněji – pokud to vůbec šlo –, takže mu to o to víc slušelo.

Jestliže tedy bylo možné zase *tohle*.

Utahaná a naštvaná neměla trpělivost čekat, až s ní Zloduch srovná krok. „Poslal jste havrana…“

Když na ni nechápavě vykulil oči, sypala na něho dál celý vodopád slov, jako by z hlavy potřebovala dostat i poslední myšlenku, aby si tam udělala místo na ty nové. „Objevil se mi za oknem ve čtyři ráno a vyděsil mě k smrti. Přinesl mi zprávu, že se dnes ráno koná mimořádná schůze k nějaké urgentní záležitosti?“

Zloduchovi uniklo ze rtů hluboké zamručení. To Evie z těla zahnalo poslední zbytky únavy. Bylo to skoro tak účinné jako kotlíkový odvar – jen příjemnější a vřelejší. „Nepamatuju si, že bych něco psal nebo posílal. Dnes ráno je moje sebeovládání na nule, Sageová, a moje paměť očividně taky. Asi jsem tu zprávu sesmolil dřív, než jsem se pořádně probral. Na toho havrana prosím zapomeňte.“

Ze zadního nádvoří se rozlehl řinkot železa – to se jistě sešly Zlovolné gardy k rannímu cvičení se smrticími zbraněmi. Jak trefné! I Evie si totiž zrovna představovala, že něčím ostrým píchne šéfa do palce. „Mám na něho zapomenout? A to jste to nemohl udělat sám, než mi ten váš zatracený opeřenec ukradl dva a půl roku života?“

„To je znepokojivě konkrétní číslo,“ odvětil Zloduch a dal si ruce na svůj štíhlý pas.

„Taky jsem z toho ještě teď vyděšená," kontrovala Evie a zahihňala se, zatímco na ni Zloduch temně zíral.

„Držím svou magii pevně na uzdě a někdy se mi zdá, že když usnu a moje tělo se uvolní, začne se ta síla nepohodlně vrtět, takže si pak pořádně neodpočinu."

Evie bodl pod hrudní kostí osten soucitu, který hrozil tím, že rozpustí její hněv, jako stíny utíkají před světlem. „To mě mrzí. Můžu vám nějak pomoct?"

Zloduchovi spadla čelist. „Pomoct… s mojí smrtící magií? S tou, před níž většina lidí s křikem prchá?"

Evie nevinně zamrkala. „To můžu taky, pokud vás to potěší, ale *až* vám pomůžu."

Kdyby ho ještě chvilku popichovala, možná by se jeho nevěřícný výraz zvrhl do smíchu.

Jenže jak je u Evie zvykem, musela nejdřív přijít pohroma.

Zloduch se najednou zlomil v pase a začal v předklonu vyčerpaně funět. „Sakra práce. Dlaně mě pálí a moje paže…" Popadl se za biceps.

Evie mu jemně zakryla dlaní ruku v pokusu dát trochu něhy muži, který na ni, jak byla přesvědčená, nebyl příliš zvyklý. Zloduch odpověděl podle očekávání – divoce a poplašeně. Dokonce tak poplašeně, že sebou cukl, jako by mu Evie místo ruky přiložila na kůži otevřený plamen. „Zbláznila jste se, Sageová? Jsem teď nebezpečný!"

„Já vím," pípla tiše Evie. „Ještě jste neměl kotlíkový odvar."

„To není vtipné," zasípal šéf.

Evie přišla o kousek blíž a malinko se naklonila, aby se mu mohla podívat do tváře. „Božínku, ale kvůli tomu nemusíte tak naříkat. Podívejte, já si třeba myslím, že vy sám jste zhruba stejně zábavný jako suchá větev – a brečím snad?"

Zloduchova tvář zněžněla, když zaskočeně zvedl zrak, a pak znovu zavrtěl hlavou – tentokrát však o poznání jemněji. „Sageová, jak jste se sem proboha dostala?"

„Pěšky," založila si ruce na hrudi Evie.

„To byla řečnická otázka," odvětil Zloduch a znělo to skoro nedotčeně. Zdálo se, že i jeho hlas trochu povolil.

„A právě na ty mě nejvíc baví odpovídat."

Zloduch si povzdechl na znamení kapitulace. Ten zvuk už Evie dobře znala. „Pročpak to, Sageová?"

Evie si opřela ruku v bok a malinko se k němu sklonila. „Protože vás to zlobí."

Šéfovo ostré vydechnutí znělo s trochou chytré představivosti jako smích. Když Zloduch narovnal záda a konejšivě si promnul klouby na rukou, vyprchaly mu z tváře i poslední zbytky napětí a na své místo se vrátila obvyklá neproniknutelná maska.

Evie jeho magii pouhým okem neviděla – ostatně stejně jako nikdo předtím a pravděpodobně ani potom –, ale vnímala, že se po místnosti plíží temný stín. Menší než ještě před chvílí, ale pořád dost děsivý na to, aby před ním chtěla vyděšeně ucouvnout. Jenže Evie se v jeho přítomnosti cítila pohodlně a vlastně skoro… konejšivě?

A tak zůstala, kde byla. „Už je vám lépe, pane?"

Zloduch se k ní pomalu otočil, tmavé obočí stažené v rozmrzelém zamračení. „Ano. Jak jste…"

Evie jen pokrčila rameny a sklouzla očima k jeho potem lesklému čelu. „Domnívám se, že když člověka něco rozptýlí, o to méně se soustředí na bolest. A já jsem na odvádění pozornosti přímo expertka!"

S těmi slovy si z kapsy vytáhla žlutý kapesníček, směle s ním vykročila vpřed a osušila mu upocené čelo, zatímco se druhou rukou přidržovala jeho paže. Ten člověk byl až nerozumně vysoký.

Evie se v duchu zařekla, že začne chodit v botách na podpatku.

Aby mu mohla lépe domlouvat. Jinak k tomu samozřejmě neměla žádný důvod.

Zloduchovi na odhaleném předloktí vyskočila husí kůže, když adrenalin v jeho žilách nahradil ranní chlad. „Tak dí… díky,

Sageová.“ Přitiskl si ten jásavý kus látky na hřbet ruky, až vytvořil ostrý kontrast k jeho jinak černočernému oděvu. „Brzy vám ten kapesníček vrátím. Samozřejmě čistý.“

Evie zavrtěla hlavou a něžně se usmála. „Jen si ho nechte. Stejně potřebujete oživit šatník nějakou barvou.“

Kývl a nechal si ta slova projít hlavou, jako by zapisoval poslední změny do seznamu inventáře. „Výborně.“

Z druhé strany místnosti se ozvalo tiché zakuňkání. Evie ho hledala očima, až zahlédla zalesknutí Kingsleyho blyštivé koruny a zlatých očí. Toho prapodivného žabáka si po nástupu do práce velmi rychle zamilovala, protože jeho okouzlující cedulky dodávaly roztomilý prvek práci, která se ukázala být až na krev.

A to do slova a do písmene.

„Dobré ráno, Kingsley. Tobě to dneska ale sluší!“

Žabák Eviino prohlášení kvitoval dalším kuňknutím a šéf jen otráveně protočil panenky. Očividně příliš mnoho zdvořilostí. „Ten vypadá, jako by tu vyváděl nějakou neplechu. Co to tu děláš, Kingsley? Znovu se snažíš vzít roha?“

„Možná vás šel zkontrolovat,“ navrhla Evie, ale poslední slovo už jen plaše zašeptala, když ji šéf zpražil přísným pohledem. Opatrně o pár kroků ucouvla, přitočila se blíž ke schodům a Kingsleymu, který zatím na svou miniaturní tabulku něco čmáral jako zběsilý.

„Pochybuju,“ odtušil šéf suše, než obešel Evie a dvěma dlouhými kroky se pustil nahoru po schodišti. Za jeho zády něco zaskřípalo, což – jak Evie přemítala – nedávalo příliš smysl. Tady nemělo co skřípat, když schody byly z kamene.

„Co to bylo?“ zeptala se a začala se rozhlížet po zdroji toho zvuku. Jak bláhové. Měla se nejdřív podívat nahoru.

„Sageová!“

Než stačila znovu popadnout dech, něco ji stáhlo jako hadrovou panenku vpřed. Hlasité prásknutí někde za ní jí z hrdla vyrazilo vyplašený jek. Rozkašlala se, když se jí do plic dostal zvířený

prach a nad její hlavou se najednou objevila díra, kterou sem pronikalo denní světlo.

„Jste zraněná?“ zeptal se šéf a hluboký témbr jeho hlasu ji hned vytáhl z adrenalinového rauše. Její mysl se trochu uklidnila. Zloduch si ji prohlížel temnýma očima a popadl ji oběma obrovskými tlapami za ramena. To ji v myšlenkách vrátilo zpět k jejich prvnímu setkání v lese. Myslela si, že s ní časem jeho doteky nebudou tak mávat, ale… smůla.

Zmohla se jen na krátké kývnutí, než Zloduch ruce zase odtáhl, a po špičkách se šla podívat na zřícený kus střechy, který ji před několika vteřinami málem připlácl k zemi. „Měla bych poslat pro někoho, kdo to opraví, pane?“ zeptala se opatrně, sama překvapená, jak klidně její hlas zní, i když jí srdce rozrušením div nevyskočilo z hrudi.

„Málem jste skončila pod sutí a jako první se ptáte na tu střechu?“ vykulil na ni Zloduch oči v lehkém popuzení.

Evie pokrčila rameny. „Tohle není ani zdaleka ten nejvíc život ohrožující den mojí kariéry u vás, pane. Ať už tomu věříte, nebo ne.“

Něco v jeho tváři potemnělo ještě víc než obyčejně. Pár vteřin zíral na zející díru ve stropě a pro uklidnění pravidelně dýchal. „Sotva jste nastoupila, Sageová. Jen se nebojte. Máte času dost.“

Evie se zachichotala, což jejího chlebodárce donutilo svraštit nos, jako by kousl do kyselých hroznů. „Takže… ehm. Co se stalo s tou střechou?“

„Tenhle zámek má svoje roky, takže bych tipoval na únavu materiálu. Možná povolilo pár rezavých hřebíků. Pošlu sem někoho z kanceláře, ať se na to mrkne a nechá tu díru spravit. Už se to nikdy nestane.“

Evie zamručela. „Škoda. Nic člověku takhle po ránu nedodá tolik energie do žil jako zážitek blízké smrti.“

„Držte se kotlíkového odvaru, Sageová. Zvláště pokud jde o mě. Přesněji řečeno: ať ho mám za dvacet minut na stole. Ale až budete obíhat tuhle spoušť, koukejte pod nohy.“

Nakopl kus zhroucené stěny, jako by ho osobně urazil, což Evie pochopila jako znamení, že si může jít po svých. Poskakovala kolem trosek a občas zakašlala, když při tom zvířila obláček prachu. Najednou jí na něčem uklouzla noha. Tichounce to cinklo a kutálelo se to po podlaze. Když se pro to Evie sklonila, div nezakopla o další takovou věcičku. Evie se v ruce zatřpytil kov. Šroubky. Ale rezivé ani náhodou. Vlastně vypadaly, že se jich zub času ani v nejmenším nedotkl.

„Říkal jsem vám, že máte dávat pozor, kam šlapete." Ta slova ji zarazila, a když se Evie otočila na Zloducha, zdál se jí najednou starší, než byl. Jako by ho tížilo nějaké břímě, které si chtěl nechat jen pro sebe.

Zářivě se zazubila a pokusila se si nebrat osobně, když na to zareagoval znechuceným šklebem. „Já moc neumím poslouchat."

„A to vás, jak soudím, jednoho dne přivede do maléru."

Evie nakrčila nos, než se otočila na patě, až se jí kolem nohou zavířila sukně, a pak zamířila po schodišti nahoru přinést oběma hrnek kotlíkového odvaru. Po jejím boku hupkal Kingsley a s umem artisty vybalancovával na jednom blanitém prstíku cedulku s jasným sdělením, které se jí před chvilkou tak horečně snažil předat.

POZOR!

Evie se na něho zářivě usmála. „S tím jsi přišel trochu pozdě, Kingsley."

Pak žabákovi něžně narovnala korunku a pokračovala dál do patra. Po cestě ještě houkla něco lehce přidrzlého přes rameno a hodila šroubky dolů. Šéf je s lehkostí chytil a nepřátelsky se na ně zaškaredil. „Myslím, že fakt, že neumím poslouchat, jednou do průšvihu dostane spíš *vás*."

Málem se znovu zarazila, když se za ní ozval zvláštní zvuk. Skoro jako by jí Zloduch něco šeptal za zády.

Něco, co znělo nebezpečně jako…

„Už se stalo."

KAPITOLA I

KINGSLEY

Ze stropu visely useknuté hlavy a jedna z nich patřila Trystanu Maverinovi.

Když se Alexandr William Kingsley probudil, mrňavé srdíčko mu tlouklo ve slizké zelené hrudi jako splašené. Prstíky s plovacími blánami tiskl polštář na pozlacené postýlce a ze svého vyvýšeného místa odpočinku se podíval dolů na spící mužskou postavu. K jeho ulehčení se jeho příteli rytmicky vzdouvala a klesala hruď a z nosu mu unikalo tiché chrápání.

Byl to jen hrozný sen. Noční můra a nic jiného.

Alexandr se rozhodl na něho nedbat, pokud se nechtěl sám dovést k šílenství pokusy sdělit svému okolí všechno, co se mu zdálo, a to zatraceně slovo od slova. Bylo ráno, venku vesele švitořili ptáčci a on zrovna rozlepil oči.

Takže další zlý sen. Nebo si to kdysi aspoň myslíval. Za posledních deset let, během nichž oplakával svůj život v lidském těle, si na tom maléru přece jen našel pár praktických věcí.

Žádná únavná očekávání, že bude vždy vystupovat galantně a rytířsky (protože takové chování by od žáby čekal jen blázen).

Už nemusel vyplňovat trapné ticho nanicovatou konverzací. (Ve většině případů si vystačil s jedním jediným slovem.)

Byl dost malý, aby mohl kdykoli vyklouznout ze zámku a jít si, kam chtěl. Většinou ale hlídal své přátele (a nemohl dostatečně zdůraznit, jak moc jeho blízcí takovou žabí chůvu *potřebovali*).

Lidé často zapomínali, že byl kdysi také jedním z nich, a tak si před ním nedávali tolik pozor na pusu a klidně se vyznávali ze svých tajemství, nebo dokonce citů. (A on měl každý den o novou zábavu postaráno!)

A nakonec – to nejlepší na životě v žabí podobě bylo sledovat, jak se jeho nejmilejší přítel, Zloduch a muž, kterého Alexandr měl celý život za neschopného otevřít své ledové, zabedněné srdce, hluboce, šíleně a opravdově zamilovává do Evie Sageové.

Dole v chodbě se ozval příšerný jekot a Trystan sebou trhl stejně vyděšeně jako před chvilku Alexandr. „Co to sakra…? Kdo to tak vřeští?" zamručel mrzutě a otočil se na Alexandra s nečitelným výrazem. „To bude jedna z těch Sageových holek, co?"

Uběhly dva týdny od chvíle, kdy Chrabré gardy vzaly zámek útokem, těhotná saň byla unesena a Eviina matka Nura se vrátila ze své skrýše mezi hvězdami. Dva celé týdny, kdy spolu Evie s Trystanem ani nepromluvili – částečně kvůli nevypočitatelnému vlivu, který měla Evie na Trystanovu magii, a částečně – jak si Alexandr byl jistý – protože by ti dva radši umřeli, než by se postavili tváří v tvář svým nevyřčeným citům.

Vyhýbali se sobě tak zdatně, až si pro to Alexandr vymyslel zvláštní označení – *mučení pro masy*.

Trystan zabručel, odkopal se a přetáhl si přes hlavu košili, která ještě před chvilkou visela přehozená přes židli u Zloduchova zbrusu nového stolu. Z nějakého neznámého důvodu ten pohyb provedl s dokonalým načasováním, protože v tu ránu do dveří vrazila rozhihňaná Lyssa Sageová. Teprve když zahlédla, jak se Trystan mračí, zůstala stát jako přikovaná.

„Evie říkala, že když se člověk takhle šklebí, mohlo by mu to zůstat, pane Trystane," poučila Zloducha holčička a Alexandrovi krátce mávla na pozdrav.

Ten zvedl pačičku s plovací blánou a gesto jí oplatil. Lyssa Sageová byla zdrojem neustálé radosti – ostatně jako každé dítě, dokud ho nepotřísní hrůzy dospělosti.

A úpadek zdravého rozumu.

„Výborně. Přesně takhle bych rád vypadal," zabručel Trystan, zatímco si zastrkoval košili do volných kalhot. Lyssa šla mezitím rozhrnout okenní závěsy.

Když do pokoje začalo proudit ranní světlo, holčička se zamračila. „Vážně chcete takovýhle obličej? Ale proč?"

„Protože rád vypadám naštvaně a děsivě," odpověděl Trystan, než si obul své pěkně prošlapané holínky.

Lyssa stiskla trucovitě rty a pak zamumlala: „Jenže se vám to moc nedaří. Tváříte se spíš, jako byste potřeboval nutně na záchod."

Alexandr se v duchu upřímně zasmál a začal divoce psát na jednu ze svých cedulek. Když mu tenhle způsob komunikace Trystan poprvé představil a naplnil celou kancelář košíky s tabulkami a křídou jen a jen pro Alexandra, neměl to žabák vůbec snadné. Počáteční pokusy se vyznačovaly příšerným rukopisem, ale po deseti letech cvičení už neměl nikdo problém rozluštit, co měl ten zelený chlapík na srdci.

Proto teď hrdě zvedl další ze svých cedulí.

JO!

„Že já ty zatracený tabulky okamžitě do jedné vyhodím z okna!" procedil mezi zuby Trystan. Byla to ale jen planá výhrůžka – Zloduch ji omlátil žabákovi o hlavu za ta léta mnohokrát a Alexandr dobře věděl, že ji jeho přítel nikdy nesplní.

„Lysso!" zazvonil chodbou další vysoký hlas. „V kuchyni máš snídani!" Alexandr hned poznal, že to na sestru volá Evie Sageová, Zloduchova čerstvě povýšená učednice.

Kdyby Kingsley dávno nevěděl, komu ten hlas patří, stačilo by se jen podívat, jak při jeho zvuku Trystan ztuhl, jako by ho každé další slovo mělo rozpůlit vedví.

„Jdete taky na snídani, pane Trystane?" zamrkala na Zloducha Lyssa a Alexandra obdařila širokým, nevinným úsměvem.

Trystan se mračil na dveře jako čert, jako by tak chtěl Evie při-

mět, aby se k nim nepřibližovala. Jenže Alexandr už znal vnitřní boj svého kamaráda natolik, aby věděl, že si zároveň *přeje,* aby sem Sageová vešla. Tohle se – aspoň podle Alexandra – za poslední dva týdny vžilo jako jejich osobní masochistický rituál.

Pravdou bylo, že „Zloduch" po té mladici po celou dobu pokradmo pokukoval – to nebyla žádná novinka. Začalo to jako zvědavé pohledy, jako opatrné studium laboratorního vzorku, které postupně přerostlo ve fascinované zírání a nakonec v to, čím bylo teď – v čisté, mučivé, zoufalé civění. Poslední dva týdny však Zloduch ta masochistická muka dovedl do nového extrému – plížil se kolem rohů, postával ve dveřích a tiskl ucho k jakékoli stěně, za níž se nacházela ona.

Takže ani to vlastně nepředstavovalo žádnou novinku…

Až na to vzdychání.

„Posnídám u sebe v pracovně." Trystan se zastavil na půl cesty ke dveřím. „Přijde si tě tvoje sestra… vyzvednout?"

Lyssa nevinně zavrtěla hlavou. „Nene. Zrovna se vrátila z jedné pochůzky."

Trystanův výraz se nezměnil, jen pohled se mu neznatelně zostřil, zatímco bedlivým zrakem sledoval tu holčičku. Přesto jeho oči zároveň zněžněly, když si k ní přiklekl. „Co tím myslíš, ty zlodušinko? Z jaké pochůzky?"

Lyssa jen pokrčila rameny a ukázala na dveře, odkud před chvílí zazněl Eviin hlas. „Já nevím. Jen říkala, že jde na chvilku pryč z hradního pozemku s Keeley a že já s nimi nesmím."

Alexandra nepřekvapilo, jak Trystan sevřel čelist, ani černá mračna v jeho očích. Zámek zkázy byl odhalen a Eviina tvář visela po celém Rennedawnu na zatykačích nabízejících tučnou odměnu. Jediná ochrana, která jim proti Chrabrým gardám ještě zbyla, byl trněný hájek vysazený zahradníkem z černého trhu. Zatím na královy lidi docela platil, ale sotva člověk vyklouzl za brány zámku… ocitl se ve skutečném nebezpečí. A nebylo malé.

Aspoň že přítomnost Keeley, velitelky Zlovolných gard, dávala tušit, že Evie přece jen nic závažného nehrozí. Zloduch tu mladou ženu dosadil do funkce z velmi rozumných a velmi krvelačných důvodů.

Proto si Alexandr logicky vydedukoval, že se nemá čeho bát. Počítal, že i Trystan by to měl vědět, protože ačkoli byl jen žabák a neuměl číst myšlenky, když strávíte deset let sledováním okolí, stane se z vás výtečný pozorovatel. Ne že by na tom teď sešlo.

Člověk nemusel být expert, aby se podíval na Trystana Maverina a poznal, že v něm kypí ten nejčistší vztek.

Lysse tu emoci ale najevo nedával. Holčička na něho upřela velké hnědé ustarané oči plné obav. „Když má Evie tolik práce, uspořádáme si dnes čajový dýchánek, pane Trystane?"

Zloduch se při změně tématu zatvářil ulehčeně, souhlasně přikývl, a dokonce mu v koutcích úst něco prchavého cuklo. „Počítám, že můžu dnešní trénink střílení na cíl o něco odložit."

Lyssa vykvikla radostí a hned cupitala ke dveřím. Alexandr jen doufal, že ta malá zatím netuší, že cílem onoho výcviku jsou nebozí stážisté.

Zatímco oba přátelé sledovali, jak Lyssina tmavá hlava mizí v chodbě, snesla se na náhle prázdný a smutný prostor tísnivá nálada. Trystan si povzdechl, než otevřel almaru, z níž vytáhl něco, na čem mu nesmírně záleželo. A Alexandr to věděl.

Ve Zloduchových dlaních ležel šátek, který mu dala při jejich prvním osudovém setkání Evie, a Alexandr s bolestným soucitem přihlížel, jak si jeho přítel přitiskl ten kus látky toužebně na tvář a zavřel u toho oči.

Tohle byl příliš skličující pohled i na prokletou žábu.

Alexandr Kingsley zapíchl očka do podlahy, zatímco jeho kamarád plakal nad osudem, kterému žabák býval mohl zabránit.

Kdyby byl na to ovšem dostatečně člověkem.

KAPITOLA 2

ZLODUCH

Trystan Arthur Maverine bral mučení docela vážně, ale posledních čtrnáct dní zažíval takový propad jako nikdy předtím.

Pokusy držet se dál od Evie Sageové připomínaly hororové představení, které viděl před několika lety v divadle – stejně krvavé a příšerné. Navíc ho nutily neustále pochybovat o soudnosti vlastních rozhodnutí. Dveře byly pootevřené a škvírkou v nich se mu k uším linul šum ranní kanceláře, z něhož mu ve spáncích začala tepat otravná bolest. Přesto se nedokázal donutit prostě zavřít.

Protože někde na vzdáleném konci rozlehlého pracovního prostoru se nacházela Evie Sageová a on – ačkoli s jistým úsilím – pořád slyšel její pobrukování.

Přece teď nemohl zabouchnout dveře… a riskovat, že o to přijde.

A to ačkoli ho ten zvuk zároveň ničil i uzdravoval.

Před chvílí ještě tak tichý cvrkot z kanceláře zesílil – jasné znamení, že než se den schýlí k večeru, donesou se k Taťániným uším nové šťavnaté drby. Zloduchovi ale mohly být ukradené. Měl tak mizernou náladu, že převálcovala jakékoli zbytky společenského chování, které v něm snad ještě zůstaly. Ne že by jich v sobě ještě v době, než se rozhodl od Evie v zájmu jich obou udržovat odstup, příliš mnoho choval. Sageová věřila, že se jí Zloduch vyhýbá, aby si chránil svou magii, ale ta mu ve skutečnosti byla ukradená. Nezajímalo ho nic jiného než zachování jejich křehkého pouta, aniž by ho krutě rozsekl osud.

Stejně jako bude Evie Sageová tvou zkázou, staneš se i ty tou její.

Na tvory osudu člověk příliš často nenarazil, a proto je většina považovala za pouhý mýtus. Bytosti, které existovaly už před stvořením kouzelného kontinentu a za trpělivého přihlížení čekaly, až ho bohové naplní magií a barvami.

Tvorové osudu v rodinné pevnosti u Fortisů oznámili jejich budoucí zhoubu jako absolutní, jasnou věc, ale Trystan se zapřisáhl, že tu věštbu obejde… pokud se ovšem bude vyhýbat *Evie*.

Jeho židle skřípla o kamennou podlahu, když ji odhodil tak prudce, že se s prásknutím zastavila až o stěnu. Sotva sevřel v dlani hranu dveří, dřevo zasténalo, ale než jimi stačil pořádně bouchnout a zajistit si tak kýžený klid a mír, objevil se mu před očima vstup do hlavní kanceláře.

Při pohledu na ten výjev sevřel kliku tak silně, až se mu ohnula v ruce.

Ve dveřích se vynořila Sageová, jeden krok v elegantních kalhotách za druhým, a jemu nezbývalo než otevřít dokořán a vykročit ze svého bezpečného útočiště – z toho samého místa, kde kdysi stával její stůl.

Ledové víly foukaly do kanceláře studený vzduch, aby zaměstnancům ulevily od lepkavého dusna venku. Trystanovi ten chladný větřík ovanul kůži na šíji. Jenže to nepomohlo. Byl pořád v jednom ohni.

Sageová vešla dovnitř a hlasité rozhovory se hned ztlumily na tiché mumlání, když vyrazila středem kanceláře přímo k němu. Zloduch se pokoušel zachovat klid, i když Evie v očích zaplálo odhodlání, boky se jí svůdně vlnily a ona se na něho poprvé za třináct a půl dne zpříma zahleděla.

Založil si ruce na hrudi a opřel se o rám dveří. Čekal a přinejmenším se pokoušel předstírat lhostejnost. Výzvu v jejím pohledu oplatil tou vlastní. Zaváhal jen ve chvíli, kdy si všiml, jak se na ně pár zaměstnanců po očku dívá – na Eviina stehna těsně

obepnutá látkou kalhot, na její za zády spojené ruce, na to, v jak dechberoucím úhlu vypíná hruď, a na nepatrný úsměv na rudých rtech, když ji zastavil jeden z pánů z finančního oddělení. Zdvořile se kolem něho prosmýkla, ale ten člověk se v tu ránu sklonil a zašeptal jí do ucha něco, z čeho jí zrůžověla líčka. Zloduchovou duší problesklo krátké znepokojení, ale to už Sageová pokračovala dál.

To by stačilo.

Konečně, pomyslel si jako v mánii. *Konečně mám záminku spálit všechny početnice v okruhu patnácti kilometrů.*

Trystanovu vnitřní tirádu přerušil Eviin smích, když něžně žduchla bokem toho chlapíka z finančního. Podle Zloducha snad až *příliš* něžně. Měla použít o poznání víc síly. Nebo krumpáč.

Trystan se zařekl, že jí jeden nechá v kanceláři, ovázaný modrou mašlí.

To, že se od ní musel držet dál, přece ještě neznamenalo, že jí nesmí darovat zbraně – takové drobnosti by neměly pokoušet osud ani předurčení nebo co to sakra vlastně rozhodovalo o tom, že se navzájem přivedou ke zkáze.

Sageová jako by cítila jeho vzbouřené myšlenky a její pohled sklouzl zpět k tomu jeho. Zloduchovi se opět povedlo nasadit bohorovně klidnou masku – aspoň pokud mohl soudit podle jejího ledového výrazu. Nenáviděla, když na sobě nedával znát emoce. Kdyby tak věděla, že se pod neutrální tváří skrývá tolik citu, že mu div nebublal ven ušima. Prostě děs.

Evie se zastavila těsně před Trystanem – příliš blízko na to, aby mu to bylo příjemné. Až se mu z toho tajil dech. „Dobré ráno, pane." Vlasy měla sepnuté dozadu, jen tu a tam jí z účesu padalo pár pramínků do tváře.

Takhle zpříma ho neoslovila už dva týdny, takže teď stačila jen tři nevinná slůvka, aby mu temné srdce bušilo až v krku.

„Dobré ráno, Sageová." Trystan polkl a div že se nezašklebil nad tím, jak ochraptěle zněl jeho hlas.

Sageová mu bez dalších cavyků vrazila do náručí balíček poznámek svázaný hnědým motouzem. Teprve teď pochopil, proč měla celou dobu ruce za zády – nedělala to tedy jen proto, aby ho mučila. Aspoň to si Zloduch logicky vyvodil, zatímco spíše se zvědavostí než s hrůzou sledoval její něžné prstíky.

„Hned se vás na ty dokumenty zeptám, Sageová, ale nejdřív bych rád zmínil to, co mezi námi celou dobu visí a nikdo o tom nechce začít."

Bohové, jak zmateně krčila nosík i obočí! „Co myslíte?"

„Vaše ruce," utrousil Trystan kysele a mávnutím na ně ukázal. Jeho trpělivost balancovala na vysokém laně bez záchranné sítě.

Jistě si toho všimla. Vždyť je to nad slunce jasné!

Sageová sklopila pohled a jen její náhle pobledlé tváře upozorňovaly, že se něco děje.

„Co je s nimi?"

Trystanovi vystřelilo obočí až k vlasům. „Máte k tomu nějaké zvláštní důvody?" Poškrábal se na bradě.

„K čemu?"

„Že máte dlaně celé od krve."

KAPITOLA 3

EVIE

Upřímně řečeno Evie měla víc než dost času, aby si tu krev z rukou opláchla, než se vrátila zpět do zámku.

Jenže to by ji zdaleka neuspokojilo tolik jako se poprvé po dvou týdnech podívat šéfovi do očí. Tvářila se naprosto vyrovnaně, když na ni Trystan hleděl s úděsem a obavou a v místnosti mezi nimi viselo rozpačité ticho.

To jí nevadilo. Rozpaky a trapné odmlky znala a vítala jako staré, narušené kamarády.

„Aha. Myslíte *tuhle* krev?" Okatě si prohlédla ruce, několikrát otočila zápěstím a zkoumala je ze všech úhlů. Příšerně přehrávala, ale jejím cílem nebylo Zloducha zmást. Chtěla ho prostě dohnat k nepříčetnosti.

Pokrčila rameny a v duchu se radovala z tiku v jeho obočí. Odhrnula si kudrlinku z tváře a zvědavě naklonila hlavu. „Proč se ptáte?"

Nervózní cukání v obličeji teď přerostlo v naprosto nápadné trhání hlavou. Evie si div neposkočila radostí. Ach, jak jí tohle chybělo! Jak jí scházelo vyvolávat v něm citové reakce tak intenzivní, až vypadal, že se rozskočí.

Netrap pana šéfa, Evie!

Pokud to ovšem neděláš super zábavně.

„Vy jste postrach," zabručel Zloduch.

S plachým úsměvem vysekla pukrle. „To je od vás laskavé, že jste si všiml."

Nastala krátká odmlka, v níž Zloduch pro uklidnění natáhl vzduch do plic. Jeho nervy visely na vlásku, takže by stačilo jedno rýpnutí, aby mu povolil ventil.

Evie se v duchu zamračila. Napadlo ji, že se vlastně chová docela krutě.

Nakrčené obočí se rychle přetavilo ve zlomyslný úsměv.

Tento půvabný posun v její náladě stačil k tomu, aby zmírnil výčitky svědomí, že svému chlebodárci záměrně působí těžkosti. Většinou ho do rozpaků uváděla náhodou a vždycky se to s největší upřímností snažila napravit. Teď to však vypadalo, jako by své mysli konečně popustila uzdu a její ústa s radostí využívala nově nabyté svobody.

Už jen tím, že Zloduchovi dala dva týdny pokoj, mu prokázala vyloženou laskavost. Teď ale odpočinek skončil a s ním i jeho klid a mír.

S přerývaným povzdechem a přerostlými vlasy padajícími do tváře na ni upřel znavený, netrpělivý pohled.

Juhuhu!

„Sageová, mám na práci daleko naléhavější věci než zjišťovat, koho jste dnes ráno zmrzačila. Tak už to vysypte."

Evie ale místo odpovědi sáhla pro kapesníček čouhající z jeho kapsy. Byl tak rudohnědý, že na něm krev, kterou si do něho Evie začala utírat, skoro nebyla vidět.

Kanceláří se rozlehlo šokované zajíknutí. Evie teď v zádech cítila pohledy všech spolupracovníků, ačkoli všichni předstírali, že přerovnávají papíry, a doufali, že tichý šum hlasů zamaskuje, jak usilovně napínají uši. Evie sklouzla pohledem na Trystana, protože ji zajímalo, zda je pokárá, ale ten měl očividně plné ruce práce sám se sebou. Tvářil se jako do kouta zahnané zvíře, připravené zaútočit při prvním náznaku další hrozby. „Už jste skončila?" protáhl znuděně. Jen tik v oku prozradil jeho skutečné rozpoložení.

„Skoro," vycenila zuby v ještě zářivějším úsměvu. Pak si s oz-

dobnou kudrlinkou otřela prstík po prstíku, než kapesníček zase pečlivě poskládala a vtiskla ho Zloduchovi do otevřené dlaně.

S dalšími proslovy schválně pár vteřin čekala, jen aby zjistila, zda se žilka na šéfově čele vyboulí ještě hrozivěji. Ještě chvíli na sebe tiše zírali.

Úkol splněn.

Své vítězství využila jako výzvu k milosrdenství. „Ráno jsem s Keeley vyrazila do chudinské čtvrti na východním konci městečka," utrousila, jako by mluvila o procházce po louce plné narcisů a barevného želé a ne o jedné z nejneklidnějších a nejnebezpečnějších čtvrtí Rennedawnu, kde se to jen hemžilo nejrůznějšími podvratnými živly.

Včetně Eviina šéfa.

Zloduch vytřeštil oči a sevřel rty tak křečovitě, až se bála, že si vyláme všechny zuby. Jak roztomilé.

„A povíte mi, co jste tam hledala?" Přišel blíž a zpražil ji pohledem, takže Evie poprvé od příchodu do kanceláře cítila, jak ztrácí půdu pod nohama. Tohle totiž také bylo poprvé za dva týdny, kdy se k němu dostala dost blízko na to, aby jí k nosu zavanulo příjemné skořicové aroma jeho kůže a jeho černé oči jí dohlédly až na dno duše.

„Já… ehm…" Najednou jí došla řeč, což by samo o sobě mělo znamenat naprostou a totální katastrofu.

Evie si odkašlala a bouchla se do hrudi, jako by ji dusil zvířený prach. „Hledaly jsme nějaká vodítka k rennedawnskému proroctví. Magie se ztrácí čím dál citelněji a přichází nám hlášení o celých kusech území, z nichž vyprchala veškerá barva. Jako by se kouzelná síla vracela do země." Evie zamyšleně našpulila rty a Zloduch pro jistotu odvrátil zrak. „Pokud máme to proroctví naplnit dřív než král Benedikt, každá stopa se počítá. Zlovolné gardy dnes ráno dostaly tip na nějakého stařečka, který neustále tlachá poetické nesmysly o starodávném učení. Zdá se, že jeho pradědeček sloužil jako jeden z prvních dvorních rádců a tenhle

pán něco z Příběhu Rennedawnu jako kluk četl." Ukázala na papíry, které Zloduch zatím svíral tak pevně, až je téměř zmačkal. „Toho dědouška jsme našly a stačilo jen zamávat řasami a vydat pár bezmocných vzdechů, aby nám vyklopil všechno, co si pamatoval. Což, přiznávám, nebylo mnoho…"

Trystan znovu bleskl očima na její od krve umazané dlaně – tentokrát tak intenzivně, že to vnímala skoro jako dotek. „A tak jste se rozhodla ho potrestat?"

Evie zaváhala. Vzpomněla si, jak se po ní začal ten druhý člověk u baru sápat, a jizva na rameni jí začala mravenčit, jako by si povídala s dýkou připnutou v pouzdře na stehně. „Pár štamgastů zavětřilo, s kým mají tu čest, a tak se pokusili mě chytit a shrábnout odměnu."

Trystanovi ztuhla paže, což jí připomnělo, že pod slupkou naškrobené lněné košile se skrývá zlaté tetování úplně stejné jako to, které jí samotné obepíná prst. Ten kouzelný inkoust by ho přece upozornil, kdyby Evie hrozilo smrtelné nebezpečí, takže by měl vědět, že před hodinou ji s Keeley obklíčila skupina mužů jako vlci kořist. Možná to zaznamenal, jenže mu to bylo jedno…?

Její bouřlivé emoce se snažily najít cokoli, čím by zaplnily prázdnotu, která se jí vryla do hloubi srdce.

„Jednoho jsem bodla," vyhrkla.

Výborně.

Zloduch zvedl překvapeně obočí, a když se pohledem vrátil zpět k jejím dlaním, vražedně tiše zašeptal: „Jen jednoho? A co ten zbytek?"

Přitočila se blíž a naklonila k němu hlavu, zatímco s uspokojením sledovala, jak Zloduchovi nervózně poskakuje ohryzek a ruce se bezděčně svírají v pěst.

Přitlačila na pilu, trochu popuzená, že šéf nevěnuje jejímu prvnímu násilnému činu hned po povýšení dostatečnou pozornost. „Píchla jsem ho do krku. To vám nestačí?"

S přísnou tváří zavrtěl hlavou. „Ne, pokud na vás sáhl. Nebo kdokoli jiný z nich."

Evie překvapením pootevřela rty a několikrát zamrkala. „Na tom záleží?"

V očích mu probleskl hněv, ale o vteřinu později už po něm nebylo ani stopy, a tak Zloduch s tichým poraženeckým povzdechem zavřel víčka. „Samozřejmě," soukal ze sebe opatrně, jako by slova mohla něco rozdrtit, kdyby padla příliš tvrdě. „Samozřejmě, že na tom záleží."

Evie naklonila hlavu a dlaní lehounce přejela po jeho košili tam, kde mu tlouklo temné srdce. Sotva se ho dotkla, měl kůži v jednom ohni, ať se mu to líbilo, nebo ne. „Proč?" zašeptala nevinně.

Trystan ani neotevřel oči, ačkoli instinktivně naklonil hlavu, jako by nedokázal odolat jejich vzájemné přitažlivosti. Jako by ho mučil už jen pokus se ovládat. Zakroužil rameny v jasné snaze si od té bolesti trochu ulevit. „Protože, Sageová…"

Najednou je něco odhodilo od sebe. Jeho tmavě šedá magie smrti, kterou viděli jen oni dva, mu ve vlnách začala vzlínat z kůže, obtočila se Evie kolem kotníků a pak se vydala zaplavit kancelář.

„Ne!" sykl Trystan. „Zpátky! Teď jsem tě nevolal!"

Jenže bylo pozdě.

Temná magie vířila místností a obklopovala všechno, co jí stálo v cestě. Šedý opar se Evie kroutil kolem nohou, klouzal jí po zápěstích a plazil se po zvlněných vlasech tak blízko, že ji jeho mrazivý šepot lechtal na tvářích.

„Sageová, ustupte!" zaburácel Trystan a zvedl ruce. Úsilí mu křivilo tvář, jak se snažil nad svou silou znovu získat navrch.

Za zmínku stojí, že Evie jako první instinktivně napadlo se jeho žádosti vzepřít a stát mu po boku, dokud se jeho smrtící magie sama neuklidní, ale musela si zahanbeně přiznat, že jediný způsob, jak kouzlo upokojit, je skutečně držet se dál.

Pavučinami protkaný lustr se pod tíhou černého oparu povážlivě rozhoupal a zarámovaný zatykač na Zloducha se zachvěl na stěně. „Tak jo. Už mizím!" oznámila magii ve snaze ji zkrotit. Jenže marně.

Nestalo se vůbec nic.

Zatykač i s rámečkem se poroučel k zemi, kde s příšerným zařinčením také přistál. Rám se tím nárazem rozlomil vedví společně se skleněnou tabulkou, jejíž střep rozpáral pergamen se Zloduchovým portrétem přímo v půli jeho hořící hlavy.

„Co to bylo?" vykřikla jedna ze stážistek, když mlha uhasila několik pochodní a prostor se ponořil do ještě větší tmy. Několik vyčítavých pohledů se zavrtalo do šéfa, který ještě pořád zápasil o trochu sebeovládání.

„Tohle je jen další způsob organizace Rozptylového dne!" vyhrkla Evie. Nedokázala-li uklidnit svého chlebodárce, musela být užitečná jinak.

Třeba tak, že odsud vyžene kolegy.

Šéf ochraptělým hlasem poručil: „Zachovejte klid! Hlavně žádnou paniku."

„Zloduch vypustil do kanceláře ducha. První člověk, kterého posedne, prohraje… krk!" vyjekla Evie a rychle si dlaněmi zakryla ústa, jako by to byl někdo jiný.

Nastala chvíle ticha následovaná křikem, jak zaměstnanci zakopávali o sebe ve snaze co nejrychleji utéct k východu. Víly se za pisklavého jekotu zatřepotaly kolem a za nimi dusalo splašené stádo stážistů. Když z kanceláře konečně vyklopýtala i poslední dušička, padlo na místnost ohlušující ticho.

Šéf si Evie s neproniknutelným výrazem měřil, zatímco si nenuceně vykračoval k jedné z opuštěných židlí u protější stěny. Magie se mu v pomalých kruzích vracela zpět do těla, jen tu a tam ještě nějaký šlahoun váhavě povlával kolem Eviiných kotníků, dokud se jí přece jen s něčím, co znělo jako směsice vypísknutí a vydechnutí, neodlepil od bot a nestáhl se zpět ke svému

majiteli. Zloduch už na Evie neshlížel zdaleka tak přísně, jen se s rukama založenýma na prsou houpal na židli jako zahálčivý král. Potom si povzdechl.

Evie sebou trhla, jako by ji tím zvukem chtěl z něčeho obvinit a donutit ji k obraně. „Vážně jsem nemyslela, že se zdejchnou *úplně všichni*."

„Pohrozila jste jim duchem," protáhl Zloduch, zatímco si zamyšleně mnul bradu. „Co jste čekala?"

„Já nikomu nehrozila. Jen jsem je varovala," opravila svého chlebodárce Evie, když zamířila k rozbitému zarámovanému zatykači se Zloduchovým smyšleným portrétem, který ji kdysi naplňoval takovou radostí. „Byl byste spokojenější, kdybych vytroubila po celé kanceláři, že kdykoli se k vám přiblížím, neudržíte na uzdě svou magii? Jo, a když jsme u toho, taky bych mohla rovnou zmínit, že i kouzlo v celém Rennedawnu je dost vachrlaté, protože jsme ještě ani zdaleka nenaplnili proroctví. Hm, a klidně řeknu, že pokud se nám nepodaří se o to proroctví postarat vlastními silami, získá král Benedikt absolutní moc nad královstvím, a to pravděpodobně navždy. To bude skvělý materiál pro debaty o polední pauze."

Zloduchovi nebezpečně zajiskřily oči. Sotva Evie zjistila, jaký dopad její slova na šéfa měla, hned litovala, že je kdy vyřkla. Jeho magie se k ní znovu začala blížit a šedivá mlha se roztančila kolem jejích nohou, až ji zastudila na holé kůži kotníků. Byla to vskutku nebezpečná síla. Jen kvůli ní se z Trystana Maverina stal obávaný „Zloduch". Přesto si Evie nemohla pomoct – ta temná moc se jí nesmírně zamlouvala. Skoro ji konejšila. Jako domov, který nikdy nepoznala.

„Sageová, myslím, že byste se měla šupem vrátit do nové kanceláře, když jsem dnes tak…" Zloduch těžce polkl. „Neovladatelný."

Evie hned změklo srdce a duši měla na kusy podobně jako ten roztrhaný portrét, který držela v rukou. „Přece víte, že jsem to tak nemyslela," pípla tiše.

„Jděte."

Znělo to tak tvrdě. Tak chladně. Jako by muž, do něhož se zamilovala, beze stopy zmizel za vlastnoručně vybudovanou hradbou.

Sklonila oči k letáku, který svírala mezi prsty, na nichž se ještě rýsovaly stopy po ranní potyčce, a přitiskla si ho vroucně na prsa. Pak popotáhla, vystrčila hrdě hruď a vyrazila ke Zloduchově židli. Tam se sklonila tak, aby svému chlebodárci mohla pohlédnout do očí, a pronesla: „Ne."

Trystan prudce zvedl hlavu, pootevřel rty a černé oči se mu nepřítomně zaleskly. „Sageová…"

„Slečno Sageová! Pane Zloduchu!" Jeden ze stážistů vrazil do dveří jako velká voda, lapal po dechu a divoce mával rukama. „Hrůza! Hrůza!"

Zloduch v tu ránu vyskočil ze židle a vyměnil si s Evie pohled, zatímco se oba chystali na nejhorší.

„Objevili jsme toho ducha!"

KAPITOLA 4

EVIE

„Myslela jsem, že na duchy nevěříte," ozvala se Evie, když dlouhými kroky zdolávali vzdálenost do kuchyňky, kde měl onen „duch" sídlit.

„Však ne," zabručel Zloduch.

„Tak proč mě chcete doprovodit?" zeptala se a pochybovačně po něm hodila okem, když zahnuli za roh. Z otevřeného okna sem proudil teplý vánek a vůně zelené trávy.

„Protože v tom nepravděpodobném případě, že by mi v kuchyni *opravdu* strašilo, bych nerad, aby ten ubohý přízrak uviděl ze všech živých duší jako první vás. Ještě byste nám ho polekala."

Evie si odfrkla a dloubla ho do ramene. Jeho magie jí pomáhala a omotala se mu kolem nohou, takže klopýtl a narazil hlavou do zdi. „Sageová!"

Jeho čerstvě povýšená zaměstnankyně jen nevinně pohodila rameny, otočila se na patě a pozadu zamířila dveřmi do kuchyně. Pak vytřeštila oči a řekla: „Jé, promiňte. Snad jsem vás *nevyděsila*."

Jenže když udělala čelem vzad, opravdu začala ječet jako siréna – a to překvapením. „Bohové! Mami! Co to tu provádíš?"

Před nimi stála Nura Sageová, tiše úpěla, prst měla ovázaný kousíčkem látky a celá plavala v jedné z Edwinových obřích zástěr. Ten kus šatstva na ní visel tak, že opravdu připomínala ducha. Očividně strašila tady u pece. Matka Evie zastrčila pramínky vlasů za uši a zlatistá kůže se jí leskla potem. „Slyšela jsem,

že hlavní kuchař má dnes den dovolené, a tak jsem si říkala, že bych vám upekla jednu z vašich oblíbených dobrot. Jenže jsem si asi moc fandila. Troubu jsem neviděla od Gideonových patnáctých narozenin." Matka se plaše usmála. „Spálila jsem se a taky se obávám, že jak jsem se tu plížila po kuchyni a hlasitě naříkala, poděsila jsem vám pár stážistů. Úplně jsem zapomněla, jak jsem u plotny nemožná."

„Tak to máme ještě kliku, paní Sageová," odtušil suše šéf, „protože vaše dcera je nemožná úplně všude."

Evie ho zpražila popuzeným pohledem. „No, já dneska o vlastní magii nezakopla!"

„Panejo," hlesla Nura. „Nechtěla jsem dělat potíže. Mám jít pryč?"

„Ne!" vybafli Zloduch s Evie jako jeden muž, než pokračovali v nakvašeném zírání. Ironie tomu chtěla, že matku i Zloducha měla nesmírně ráda, ale kdyby měla vyjmenovat dva lidi, s nimiž by nikdy v životě nechtěla zůstat samotná, pak to byli právě ti, kteří teď stáli před ní. Přinejmenším o jejich pozornost nestála zrovna teď, kdy bylo ve hře tolik různých citů. Evie si nepřála nic víc než nad vším v klidu udržovat kontrolu, což ale nemohla, když měla zrovna takovou chuť Trystanovi zakroutit krkem.

A co se matky týče, inu… Její přítomnost zase dusila *Evie*.

„Dobrá," řekla Nura opatrně a s mírným, vyrovnaným výrazem ucouvla od kuchyňské linky. Takovou ji Evie neznala. Doufala, že si na matčinu přítomnost během pár týdnů zvykne podobně, jako přijala Gideona, ale tohle byl přece jen jiný šálek kávy než návrat dlouho ztraceného bratra. Jistě, bolelo ji, že se jí Gideon všechna ta léta schválně vyhýbal, jenže jeho příběh takhle nezačal. Neměl na výběr vždycky.

Zato Nura Sageová ano, a ať už Evie při shledání cítila jakoukoli radost, nemohla si pomoct. Věděla, jak moc si matka vytrpěla, a přece se na ni zlobila, protože kvůli ní strádala i ona. Sama, opuštěná.

Nura se na ni usmála – mateřsky a s nostalgií. Jenže Evie se při tom pohledu zhoupl žaludek. Přesto jí to gesto oplatila a jen se modlila, aby matka nedokázala rozeznat její upřímný úsměv od falešného. „Nechceš tu zůstat, Evie? Když se Trystan musí vrátit do práce? Mohly bychom společně zkusit zachránit to těsto."

Nura měla tak zoufalý pohled, že v Evie všechno křičelo, aby jí vyhověla a byla hodná holka, protože už se jí vyhýbala dost. Za poslední dva týdny matku viděla jen v přítomnosti Gideona nebo během vzácných chvil, kdy s ní mluvila Lyssa. Ne že by Evie nebyla vděčná, že se její matka dostala do bezpečí, a neužívala si její nově nabyté citové vyrovnanosti. Jen jí prostě ještě tak úplně nevěřila.

Sama si nebyla jistá, jestli ví jak to změnit.

Když vaše dětství řídí vzorce jiných, naučíte se jich držet i v dospělosti. A Evie se naučila, že kdykoli měla její matka dobrý den, hned za ním následovalo několik špatných.

„To bych moc ráda, mami," spustila Evie a cítila se u toho jako králík v pasti, „ale jsem v práci. Možná jindy? O víkendu?"

Nuřin úsměv pohasl a v milých, hnědých očích se jí usadil stín smutku. „Aha. No jasně. Jsem to ale husa pitomá. Neměla jsem čekat, že…"

„Já dnes nemám nic na práci," řekl Trystan a založil si s očekáváním ruce na hrudi.

Evie s matkou na něho vykulily oči a počítaly, že jim to vysvětlí. „Tím se chlubíte?" Evie naklonila hlavu a dál si ho prohlížela. Copak ji poslední dva týdny úplně připravily o schopnost ho odhadnout? O co se to tu ten chlapík pokoušel?

Povytáhl obočí, než se otočil zpět k Nuře. „Chtěl jsem říct, že vám při pečení moc rád pomůžu, pokud potřebujete spolehlivé pomocné ruce."

Aha.

Netřeba se plašit.

Zloduch se jen pokoušel rozpustit Eviino srdce jako máslo.

To odporné teplo, které se jí začalo okamžitě rozlévat na hrudi, ještě zesílilo, když se matka rozzářila a oči jí zněžněly nadějí. „Ach, Trystane, zlatíčko, to po vás přece nemůžu chtít. Určitě máte tolik práce."

Šéf si začal vyhrnovat rukávy a manžety si úpravně sroloval nad lokty. Evie si byla jistá, že předloktí většinou neplatila za smyslnou část těla, jenže když je Zloduch odhalil, zírala stejně. Cítila, jak se jí do tváře hrne krev.

„Nemám do čeho píchnout," odpověděl Trystan a už se nesl k nešťastnému těstu, které si měřil, jako by ta nevinná hrudka mouky měla každou chvíli explodovat. „Výhodou toho, že to tu řídím, je, že si můžu sám určovat pracovní dobu, aniž by si podřízení stěžovali."

„Já jsem si stěžovat nehodlala," zabručela Evie.

Zloduch ji probodl očima a už ze skříňky vytahoval podstatně menší zástěru, kterou beze slova podal Nuře. Matka se usmála a hned se do ní začala v koutě kuchyně šněrovat. „Slovo *podřízený* většinou znamená, že bych nad vámi měl mít jistou kontrolu, Sageová," zavrčel šéf tiše, než se odvrátil, aby se sám opásal zástěrou. „Jenže bych tvrdil, že zrovna vás asi pod sebou nemám."

„Ačkoli bych si to tak zoufale přál," dopověděl za Zloducha další mužský hlas. Za Evie se vynořil Blade s pusou od ucha k uchu. Když protočila panenky, jen jí dal kolem ramen svalnatou ruku v zeleném rukávu vlajícím od měděné vesty až k zápěstím.

V tu chvíli vzduchem zasvištěla kovová lžička a přistála Bladeovi přímo mezi obočím. „Auvajs!" vyjekl cvičitel draků a pustil Evie, aby si s vyčítavým pohledem promnul bolavé místo mezi světle hnědýma očima.

„Je tu i Eviina matka, vy nevychovaný klacku!" Zloduch výhrůžně vykročil ke krotiteli draků.

Blade si dál třel prsty čelo a jen se zamračil. „Já jí tady dceru pohledem nevysvlíkám!"

Zloduchovi se nadmulo chřípí. Evie mezi ty dva skočila dřív, než stihl šéf udělat další krok, a zvednutou dlaní ho zadržela. „Jsem si téměř jistá, že násilná vražda by moji matku urazila spíš než lechtivá narážka."

„Kdo mluvil o násilí," řekl suše Trystan, než znovu upřel pozornost na znetvořenou hroudu těsta. „I když tohle…"

Nura přišla blíž a její zmatený úsměv se rychle změnil ve škleb, sotva znova spočinula pohledem na svém kulinářském výtvoru. „Vím, že je to marné. Myslela jsem, že když tam přihodím ještě trochu té zvláštní růžové mouky, něčemu to pomůže, ale nakonec to všechno ještě zhoršilo."

„Tys do toho dala moji růžovou mouku?"

Ve dveřích se objevila Lyssa, černé vlasy spletené do dvou copánků s rudými mašličkami a oči jako knoflíky lesklé nevyplakanými slzami. Trucovitě svírala pěstičky. „Ta byla na vdolky k čaji, co jsme chtěli péct s Edwinem."

Nura najednou nevěděla, kam s rukama. Horečně se pokoušela přijít na to, co říct dceři, která ji od návratu v podstatě ignorovala. Lyssa zatím odmítala téměř každý Nuřin pokus věnovat jí trochu pozornosti a matka to i přes všechny své nedostatky brala s nadhledem.

Až doteď.

„Lysso," natáhla k nejmladšímu dítěti ruku a bolestně svraštila obličej, když holčička ucouvla blíž k Evie. „Já… nevěděla jsem to. Moc mě to mrzí. Můžeš mi to odpustit?"

Lyssa nakrčila tmavé obočí a Evie ucítila, jak se jí v náručí chvěje. „Ne. Ta mouka byla moje a tys ji zničila. Vždycky *všechno* zničíš."

„Lysso," oslovila Evie opatrně sestřičku a chtěla si ji přitáhnout ještě blíž k sobě, jenže nahmatala jen vzduch, když Lyssa ucouvla a pelášila pryč z kuchyně.

Na místnost padlo dlouhé, tíživé ticho. Nikdo se ani nepohnul, dokud dovnitř nenakoukl Gideon s pískově blond kšticí

uhlazenou tak, aby mu nepadala do tváře. „Všechno v pohodě? Na chodbě jsem narazil na Lyssu a tvářila se dost rozrušeně."

Když Evie konečně sebrala dost odvahy, aby se znovu zadívala matce do obličeje, okamžitě poznala, že dobrý den Nury Sageové zmizel v nenávratnu.

A tak se psychicky připravila na ten špatný.

KAPITOLA 5

EVIE

Sotva slunce příštího rána vykouklo nad horizont, seděla už Evie na posteli a držela se za srdce, kde jí zela bolavá díra, jako by ji někdo zevnitř vydlabal a nechal za sebou jen prázdnotu.

Vedle ní tiše pochrupovala Lyssa a ani se nezavrtěla, když její starší sestra vyskočila na nohy, oblékla se, dokončila svou ranní toaletu a pak za sebou tiše zavřela velké dřevěné dveře. Evie měla v poslední době mizerné spaní. V noci se často budila tolikrát, až to nakonec vzdala.

Když došla až k oknu, právě vycházelo slunce. Opřela se o římsu a rozhlédla se po Ořechovském lese. Byla tak zabraná do vlastních myšlenek, že ani neslyšela blížící se kroky.

„Dobré ráno, slečno Sageová!" zavolal Marv a div neupustil bednu, která se mu v rukou povážlivě naklonila doleva.

Evie mu hned spěchala na pomoc v naději, že strážce svůj náklad odloží. „Božínku, Marve. Snad se nestěhujete?"

Marvin si plaše popotáhl límec a opatrně přelétl pohledem tu krabici. „Ne, jen nesu dovnitř dary, než je budeme moct odvézt. Pro potřebný to jsou hotový poklady! Tohle napadlo vaši sestru."

Bedna přetékala nejrůznějšími památkami – Evie v ní zahlédla portrét krásné mladé ženy v oválném rámu, těžítko ve tvaru kytičky, svazek per, krabičku s nářadím a pár dalších cetek.

Evie se sklonila pro úplně nový svazek brků na psaní hlášení. „Co kdybyste to uložil do komory na konci chodby? Je tam spousta místa a nebudete se s tím muset tak daleko tahat."

Marv se začervenal a začal si nervózně pohrávat s prsty. „To je od vás velmi laskavé, slečno Sageová. Děkuji."

Evie ho přátelsky poplácala po tváři a sehnula se pro náklad, jenže přecenila své síly. Když krabice s prásknutím přistála zpět na zemi, vysypala se z ní bedýnka s nářadím, víčko se rozbilo o kámen a zevnitř vypadlo maličké kladívko, ještě menší šroubovák a pár nablýskaných nikdy nepoužitých šroubků.

Marvin s nerušeným klidem klesl na kolena, aby to všechno posbíral a vrátil na místo. „Ale ne. Teď jsem to pěkně vymňoukl. Omlouvám se, slečno Sageová."

Ty šrouby Evie přišly něčím podivně známé a ona pořád nemohla přijít na to, proč přesně… Než jí nad hlavou něco zlověstně zaskřípalo.

„Slečno Sageová! Pozor!" vyjekl Marv a stáhl Evie na zem těsně z dosahu padající mřížky stropního průduchu. Strážce ji chránil vlastním tělem, když kovový kryt zařinčel o kamennou podlahu tak hlasitě, že se vzápětí rozletěly i dveře, před které mříž dopadla. Dveře Trystanova pokoje.

„Co to ksakru bylo?" zahřímal Trystan, neupravený a bez košile. Sotva zahlédl Marvina na Evie, ztuhl. „Marve."

Strážce se zatvářil vyděšeně jako plaché zvíře. „Ano, pane?"

„Okamžitě z ní slezte. Prosím." Jakmile se z ní voják odkulil, už byl Trystan u Evie a pomáhal jí vstát.

„Nebuďte na něho tak zlý," pokárala šéfa Evie, „když mě právě zachránil před rozdrcením."

Marv se zamračil na šroubky a v hlavě si začínal spojovat něco, co už ona dávno tušila. „Hele. Ty šroubky… Že by se někdo pokusil uvolnit kryt průduchu? Ale proč?"

„Aby mě připravil o život," hádala Evie při vzpomínce na to, jak se v zámku nedávno zřítil kus stropu. I tehdy povolily šrouby, které byly jinak naprosto v pořádku.

„Nebo mě," zabručel Trystan po jejím boku, když v duchu došel ke stejnému závěru. „Marve? Čí je tohle nářadí?"

Strážce posmutněle sklopil zrak: „To netuším. Tu krabici jsme nachystali na vyřazené věci z kanceláře – mohl tam dát kdokoli cokoli. A ležela tu celou noc, pane. Měl jsem dávat větší pozor. Chcete, abych svolal zaměstnance k výslechu? Nebo byste mohl vyslechnout nejdřív mě!“ nabídl se Marv velkodušně. Ten chlapík vždycky sršel ochotou.

„To nebude třeba, Marvine. Já už se odpovědi dopídím sám,“ pronesl Trystan a Evie se při těch slovech zježily chloupky na šíji.

„Mohla bych vám pomoct,“ vložila se do debaty.

Trystan ale jen stiskl víčka a dlouze vydechl, než se dal na ústup do svých komnat. Po cestě ještě zamumlal: „Tak to tedy opravdu nemohla.“

KAPITOLA 6

EVIE

„Potřebuje jen trochu času, mami," ujišťovala Evie později dopoledne matku, zatímco Nura pochodovala po Eviině nové kanceláři jako tygr v kleci. To, co byl dříve jen jasně osvětlený výklenek, se proměnilo v otevřený a jásavý prostor. Eviin bílý pracovní stůl, na nějž jí Zloduch kdysi hodil mrtvolu, teď stál u okna, aby jeho majitelku při práci hezky hřálo sluníčko. Každé ráno se právě na tomto stole objevila kytice bílých růží stejně jako nová plechovka vanilkových bonbonů – to první od Marva a to druhé od Edwina. Malé laskavosti vypadající jako ta největší gesta měla Evie ze všeho nejraději. Znamenaly totiž, že na ni někdo myslel i v té nejobyčejnější každodennosti a sám přemýšlel nad tím, jak jí osladit den. Tyhle milé drobnosti aspoň trochu zakrývaly hořkou skutečnost, že ji Zloduch poslal do kouta jako zlobivého caparta.

Evie si dala tu práci a vyzdobila okna modrými a bílými papírovými motýlky, které Lyssa vyrobila, když její sestru „vyhnali" z původního pracovního místa. Byl to její malý dětský pokus předstírat, že nově vzniklá propast mezi Zloduchem a Evie znamená příjemnou změnu. Až na to, že to v Evie vyvolalo spíš náhlou a znepokojující nechuť k motýlům.

Nura stála u vedlejšího okna, opírala se o římsu a prsty jemně přejížděla po vitrážovém skle. „Já vím. Pro Lyssu to všechno musí být dost znepokojivé. Jen bych si asi přála, aby byla v tomhle víc jako ty." Z jejího hlasu zazněla hrdost, když se vydala k Eviinu

stolu. Naklonila se nad něho, pak vzala Eviinu hlavu do dlaní a zadívala se na ni s takovým vděkem, který si její dcera snad ani nezasloužila. „Ty jsi mě hned znovu přijala." Po Nuřině tváři skanula slza. „Moje milá holčička a její sladký úsměv."

Ty bys pouhým úsměvem dokázala napravit celý nemocný svět.

Slzy, které Evie štíply do očí, nebyly od radosti, protože ta slova, která od matky tak dávno slyšela, už jí nepřipadala jako kompliment.

Přesto protáhla koutky.

Jen pro jistotu.

„Lyssa se musela poslední dobou vyrovnat s obrovskými změnami. Nedivím se jí, že už si s další tak dobře neporadí. Zvláště když je to tak matoucí." Evie dál upírala oči na stůl a odvrátila hlavu, aby setřásla matčiny ruce. Pak se soustředila na poznámky v deníku, které si udělala včera – chabé útržky paměti starce, kterého vyzpovídala včera v hospodě. Kusy rennedawnského proroctví.

Klíče, okna a něco s dveřmi a skvrnou?

Jenže… pro veřejné opilství nechal majitel starce uvázat na řetěz a muž se od té doby snažil utéct…

Klíče, okna, dveře, skvrna.

Evie se s hlasitým povzdechem opřela čelem o otevřený pozlacený zápisník.

„Proč ji to mate?" zeptala se Nura, ale Evie ji slyšela jen jako z dálky, protože přemítala nad úplně jinou otázkou.

Pak pomalu zvedla hlavu, nakrčila obočí a řekla: „Prosím?"

„Proč si myslíš, že jde Lysse z mého návratu hlava kolem?" vyzvídala Nura a malinko sklopila hlavu, jako by už odpověď znala a byla připravená ji slyšet, jenže potřebovala, aby ji Evie vyslovila nahlas.

„No…" *Prosím, nenuť mě tohle udělat. Nechtěj, abych teď byla silná. Ne, když jsem si vydřela právo se schoulit do klubíčka a brečet.*

Její matka byla živá a zdravá. Evie by proto měla cítit vděk a přijmout skutečnost, že minulá bolest a zklamání už nehrály žádnou roli. Její hlava to sice věděla, ale srdce se jí svíralo tak prudce, až se jí z toho udělalo zle od žaludku.

Nura zvážněla. „Evangelino, já nejsem žádná křehká květinka. Od chvíle, kdy jsem se vrátila, moje magie spí a já mám čistou hlavu. Unesu pravdu."

Najednou se k životu probudila jizva na Eviině rameni a začala vysílat něco jako elektrické výboje až k dýce na stehně. Pěkně to bolelo. „Ty jsi ji nevychovala!" vylétlo jí z úst, jako by to pálení v jizvě vytlačilo ta slova ven.

Nura se zašklebila a ucouvla. „To… to já vím."

Evie si povzdechla a pomalu vstala ze židle. „Nechci k tobě být necitelná, mami, ale sama jsi říkala, že tě pravda nepoloží. A pravda je, že pro Lyssu jsi v podstatě cizí paní."

A pro mě taky.

To si ale nechala pro sebe, protože na jejím seznamu denních úkolů rozhodně nestálo zlomit srdce vlastní matce. A pokud ona přijme ženu, která ji opustila, snad to nakonec pomůže i Lysse. Proto se to Evie rozhodla udělat. Včetně hraných úsměvů.

„Trochu tě pozná a všechno bude dobré, mami. Nelámej si s tím hlavu." Evie vzala matku za ruku.

Nura jí úsměv oplatila. „Asi máš pravdu. Já… Ach, hasibsi!" Matka zahlédla na stole otevřený deník, opatrně ho zvedla a ukázala na skvrny na stránkách. Na ty od krve z nedávné hospodské rvačky. *Ups.* „Co se ti proboha stalo?"

„Ale nic, jen jsem se včera při… služební cestě dostala do menších problémů a trochu… se prala. Odnesl to mimo jiné můj deník." Evie se přinutila nasadit spíš plachý než hrdý tón, protože její matka by s takovým pracovním nasazením jistě nesouhlasila. Jenže si také uměla spočítat, že Nura stejně něco tuší. Dokud byla hvězdičkou na nebi, shlížela mezi záchvaty spánku dolů na své děti.

Nura se zamračila. „Kdybych se vrátila dřív, nikdy by ses do takových věcí nutit nemusela."

Evie zaklapla zápisník a ochranitelsky si ho schovala pod paži. „K ničemu jsem se nenutila," odpověděla a narovnala hrdě záda. „Ukázalo se totiž, že tahle práce je pro mě jako dělaná a já zase pro ni."

V matčiných očích se mihl vyděšený stín, ale Evie neměla dost odvahy, aby se vyptávala.

Někdo zaklepal na dveře. Evie vydechla úlevou, když dovnitř nakoukla Taťána s růžovými rty protaženými do lehkého úsměvu. „Poslala jsi pro mě, zlatíčko? Na tom vzkazu stálo, že je to naléhavé. Dobré ráno, paní Sageová."

Ano. Jsem v místnosti sama s matkou a naléhavě potřebuju zachránit.

„Dobré ráno, moje milá." Nura se usmála a ve svých bílých šatech vycouvala pryč. „Myslím, že vás nechám v klidu pracovat a zajdu se podívat za Gideonem."

„Nikam chodit nemusíš." Dovnitř vešel Gideon a mával u toho rukama, jako by na sebe chtěl upoutat veškerou pozornost. „Už jsem totiž tady!" Pak se přitočil k Evie a sklonil se k ní, aby jí zašeptal do ucha: „Tvůj nárazník je ti vždycky k službám." Evie ho šťouchla loktem do břicha.

„Já žádný nárazník nepotřebuju," sykla.

„To proto se tu rozhlížíš, jako bys hledala nejbližší únikovou cestu? Oknem ale nezdrhej – stážistům se to neosvědčilo," varoval ji bratr, za což si vysloužil další žduchanec.

Něco zabručel, ale budiž mu připsáno ke cti, že jeho nenucený úsměv ani na chvilku nepohasl.

I přes neblahý původ nového uspořádání se z Eviiny kanceláře stalo něco jako bezpečné útočiště. Kdykoli se přistihla při tom, že příliš myslí na šéfa, nebo se cítila obzvláště nemožně, zavřela se právě sem, což znamenalo, že v pracovně trávila většinu dne.

Hned po Taťáně sem přiklopýtala Clare a po očku léčitelku sledovala. Za nimi přihupkal s neutrálním výrazem Kingsley a nakonec – jako by už kancelář nepraskala ve švech – nakoukl dovnitř ještě šéf tak opatrně, že Evie musela potlačit smích.

„Co tu všichni děláte?" zeptal se neotesaně Trystan a jeho temné oči se schválně vyhýbaly těm Eviiným. „Taťáno, potřebuju, aby ses mi koukla na Bradleyho z finančního."

Taťána našpulila rty a založila si ruce na prsou. „Proč?"

„Spadl ze schodů, chudák."

Léčitelka na Zloducha dál civěla a jen si přes rameno přehodila cop. „Jak se mu to stalo?"

„Trochu jsem ho postrčil."

Evie dlaní přitlumila veselé zachichotání a s nepříliš vážně míněným pokáráním v očích ho propíchla pohledem. Měl dost rozumu na to, aby se tvářil aspoň trochu zaraženě, a ještě víc duchapřítomnosti, aby si hluboce odfrkl smíchy a předvedl jí roztomilé dolíčky ve tvářích.

Jejich pohledy se na chvíli setkaly.

A pak Zloduchovi na rameno vyskočil Kingsley. Pomalu zvedal cedulku, na níž stálo: JAK SE ČERVENÁ!

Šéfovy tváře začaly skutečně podezřele růžovět a Evie se v podbřišku rozlévalo teplo, které tam rozhodně nemělo co pohledávat. Přece se na něho měla zlobit a pomalu, krůček po krůčku, ho trýznit.

I když… podle toho, jak vyděšeně se tvářil, by hádala, že červenání opravdu považuje za jistou formu tortury.

Zatím to vypadalo, že většiny úspěchu dosáhla Evie vlastně náhodou.

Její matka tu scénu sledovala s jakýmsi neochotným pobavením, a když ji Trystan v rohu zaznamenal, zrudly mu tváře o to víc. „Nebo se ten nešťastník spíš… nějakou úplnou náhodou ocitl… u mých rukou, zrovna když jsem je… natahoval," opravil se hned.

Clare se zazubila. Očividně si užívala rozpaků svého bratra stejně jako sama Evie. „Zato já bych skoro řekla, že jsi ho prostě shodil?“

„Co tu ještě chceš?“ procedil mezi zuby Trystan.

Clare ho obdařila spokojeným úšklebkem, zhoupla se na patách a opřela se o zeď. „Přišla jsem sem jen proto, že jsem zrovna s Taťánou pracovala na lektvaru na uklidnění saního samečka, když ji zavolala Evie. A já nemám ráda, když mě někdo chce vynechat.“

„Jaká smůla.“ Trystan se zamračil. „Protože já tě ze svého života vylučuju moc rád.“

„Ještě se ten drak tak trápí?“ zeptala se Evie, ačkoli sama dobře věděla, že je to slabé slovo pro muka, která to zvíře bez družky a nenarozeného mláděte prožívalo.

Clařino nenucené veselí se proměnilo v pocit viny. „Blade mu dává do jídla něco na nervy, ale ten chlapík toho moc nesežere, takže je složité do něho vpravit dost na to, aby se uklidnil. Chudinka sebou buď zlostně hází, nebo leží v rohu a srdceryvně kňučí.“

„Kdo by taky měl chuť k jídlu, když je tak daleko od milované bytosti,“ řekla Taťána a upřela oči na Clare. Obě ženy se do sebe chvilku vpíjely pohledem, než znovu odvrátily zrak. Evie se zařekla, že později zjistí, jak to spolu teď ty dvě mají. Do jejich vztahu jí sice vůbec nic nebylo, ale potřebovala se soustředit na něco jiného než na svůj katastrofální milostný život – nebo spíš jeho absenci.

Na kancelář padl smutek. Kingsley ho asi vycítil, a tak vyskočil na stůl a zvedl cedulku s nápisem: OPRAVDOVÁ.

A pak další: LÁVKA.

Taťána nechápavě svraštila obličej. „Co máme dělat s lávkou?“

Gideon se k žabákovi sklonil a zamžoural na obě slova. „Myslím, že tam Kingsley spíš sekl chybu a chtěl napsat LÁSKA.“

„Nesmysl!“ štěkl Zloduch. „Kingsley umí psát na jedničku.“

„Ehm," zarazila se Evie, luskla prsty a dál předstírala zamyšlení. „POMOČ?"

Zloduch ji probodl pohledem. „S čím?"

„Bohové," povzdechla si Evie do dlaně. „*Pomoč*. Takhle totiž jednou Kingsley napsal *pomoc*."

Zloduch jen zamžoural, jako by se vůbec nic nedělo. „To se nepočítá."

Osud se teď asi na Eviin účet musel pěkně chechtat, protože se její plán připravit šéfovi muka pekelná teď očividně obrátil proti ní. „Jak to?"

„Protože je to takový náš vtípek."

Mluvil pořád tím suchým tónem jako vždycky, přesto Evie neušel záškub zlovolných koutků a zajiskření v očích, když Trystan zachytil, jak jí do tváří stoupá horkost. „To si se mnou hrajete?" zeptala se.

„Sageová, vždyť bych ani nevěděl jak."

Složila ruce za zády a nasadila jeden ze svých přeslazených úsměvů pro zákazníky. „Mohla bych vám zapůjčit jednu ze svých knih. Pro inspiraci."

„Budu si raději dál myslet, že mluvíš o sportovní příručce, abych náhodou nevyvrhl snídani," ozval se Gideon a mával rukama, jako by umýval neviditelné okno. „Mami, co takhle se trochu projít po nádvoří. Nebo rovnou skočit po hlavě do trněného hájku?"

Nura ale očividně jejich debatu dávno neposlouchala. Upírala oči někam do dálky v pohledu, kterého se Evie celé dětství bála. Místo toho, aby se hned snažila matku z transu vytrhnout, ztuhla na místě, jako by tam zapustila kořeny.

„Ano," odpověděla zasněně matka, „a třeba by se k nám mohla chtít připojit i Lyssa?"

Když byli malí, Gideon hned nespěchal všechny rozveselit jako Evie, ale vždycky přinášel smích a lehkost. Jenže právě lidé, kteří se neustále vyhřívali v záři slunečních paprsků, se často

vyhýbali věcem číhajícím v temnotě. „Možná," nadhodil, ačkoli přece jen na vteřinku odložil své nenucené způsoby. „Nepůjdeme se jí zeptat?"

Sotva se ti dva odšourali z místnosti, podívala se Taťána tázavě na Kingsleyho cedulky a jednu z nich si zvedla k očím, aby si ji lépe prohlédla. Žabák obě upustil a přihopkal ke Clare, která na něho s láskyplnou důvěrností shlédla.

Zloduch se naklonil, aby Evie tiše, temně a lehounce ochraptěle zašeptal do ucha: „Já vaše knihy nepotřebuju." Jeho pohled byl jako polaskání. Jako pohlazení prstem po tváři. „Už to totiž mám." Znělo to jako svěřené tajemství smíchané s hořkou zpovědí.

Co to ksakru…? „Co máte?"

Jeho oči jí ulpěly na obličeji, než pomalu sklouzly až k rudému obloučku rtů. „No přece inspiraci."

Bohové. Proč najednou tak obyčejná věta působí tak lechtivě?

Asi proto, že když ti ji říká, propaluje tě pohledem, jako by ti chtěl na těle roztavit korzet. A nejhorší na tom je, že to zabírá.

„Slečno Sageová!" vpadl do kanceláře jako velká voda Marv a ten křehký moment přerušil.

Evie se pořád snažila o milé jednání, ačkoli jí zrovna teď div netryskala pára z uší. „Snad ne další duch, Marve?" zeptala se, zatímco cítila, jak se jí o koutek oka pokouší tik.

„Něco horšího!"

Taťána se zamračila a uhladila si rukou růžové hedvábí své sukně. „Fuj. Tak ghúl?"

„Ne, slečno Taťáno." Strážce se zhluboka nadechl. „Král Benedikt!"

Najednou byli všichni v pozoru, a to včetně Kingsleyho, ačkoli se mu v tvářičce zračila jistá roztěkanost, jíž se Evie rozhodla přijít na kloub později.

„Co s ním, Marvine!" štěkl Zloduch.

Strážce zbledl jako stěna. „Zrovna klepe na dveře."

KAPITOLA 7

ZLODUCH

Ukázalo se, že „klepe" je poněkud slabé slovo.

Král a jeho Chrabré gardy metali katapultem přes trněný hájek na bránu pořádné kameny. I Trystan takový přístroj vlastnil, a pokud by uslyšel od svých zaměstnanců ještě jedno vyjeknutí, byl připraven jím odmrštit zbytek finančního oddělení.

Nebo to možná udělá i tak. Jen pro pobavení.

Do brány narazil další kámen a hned za ním ještě jeden. „Pal!" křikl Trystan a máchl rukou. Dvojice Zlovolných gardistů uvedla zmáčknutím páčky do pohybu Zloduchovu oblíbenou kuriozitu. Výbušné dýně prosycené tím stejným temným zahradnickým kouzlem jako trněný háj. Tykve vypadaly docela nenápadně, dokud se ovšem nezvedla jejich stopka. V tu chvíli se proměnily v účinnou bombu.

Naducané plody se ve vzduchu srazily s letícími kameny, až to rudožlutě zasršelo s takovou silou, že si ta podívaná v ničem nezadala s ohňostrojem.

„Keeley!" křikl na velitelku svých gard, než vyběhl bočními dveřmi z kanceláře na ochoz s výhledem na přední část panství. Keeley se zatím zadívala ven, aby vyhodnotila situaci. „Vypusťte dalších deset!"

„Máme už jen tři!"

Trystan se prudce ohlédl. „To není možné! Nedávno jsme jich dostali deset sudů! Kde je zbytek?"

Keeley zvedla volnou ruku, zatímco v té druhé třímala neodpálenou dýni, a dál zlatýma očima zírala na spoušť před zámkem. „Já nevím! Běžela jsem pro ně, ale byly fuč!“

Zloduch zavrtěl hlavou, naštvaný, že teď nemá čas celé věci přijít na kloub. „Kolik je tam venku rytířů?“ Vykoukl zpoza zábradlí a zvedl si k očím dalekohled, aby viděl dál. Král seděl na koni, kolem něho povlával v honosných vlnách jeho hermelín a koruna zářila na slunci tak jasně, že Trystan musel přimhouřit oči. Pokud dobře počítal, přijelo jich sem jen… šest. „Ostatní se schovávají za stromy?“

Keeley zavrtěla hlavou, až se jí rozhoupal tlustý cop. „Kdepak, pane. Poslali jsme na výzvědy havrany, a dokonce i pár víl. Víc mužů tu Benedikt nemá.“

„Tohle musí být past,“ zaklinkal vedle něho Eviin hlas tak nečekaně, až nadskočil. Zlostně se zamračil na její tmavé kudrlinky. „Copak je?“ zeptala se a nakrčila nos přesně tím způsobem, z něhož Zloduchovo bláhové srdce vždycky začalo skákat salta.

„Říkal jsem vám, abyste seděla uvnitř na zadku, vy tornádo,“ procedil mezi zuby, ačkoli ho samozřejmě ani v nejmenším nepřekvapilo, že Evie jeho rozkazy neposlouchala.

Nahnula se přes zábradlí ochozu a zaclonila si dlaní oči před sluníčkem. „Jsem Zloduchova učednice. Pokud se mám dobře naučit svému řemeslu, musím pozorovat každý váš čin, pane všeho zla.“ Shrnula to docela rozumně, což Zloducha skutečně popudilo.

A zároveň tak zvláštně zahřálo u srdce, jenže právě tenhle pocit ho dopálil o to víc.

Vzduchem zasvištěl další kámen, a tak Trystan popadl Sageovou za paže a přemístil ji dál od zábradlí. Když rána dopadla, celý zámek se zachvěl. Sageová ječela až do té doby, než ji Zloduch postavil zpět na zem.

„Zloduchu! Posloucháš nás pozorně?“ zahřímal král Benedikt do kouzelného tlampače, který jeho hlas nesl po celém okolí. „Nebo máme pokračovat v ostřelování?“

Sakra práce. „Sageová, potřebuju…“ Jenže jeho vlastní kouzelná zesilovací trubka už mu dávno spočívala v rukou. Při pohledu na to, jak se Evie spokojeně kření, by ji nejradši líbal až k zbláznění. Nebo od ní naopak utekl, jak nejdál by dokázal. Odkašlal si a raději se na ni už nedíval. „Děkuju, Sageová.“

Její tiché pobrukování mu prozradilo, že o žádný dík neprosila. Věděla, že ji šéf potřebuje, a to jí stačilo.

Stejně jako bude Evie Sageová tvou zkázou, staneš se i ty tou její.

Zavrtěl hlavou, aby si z ní vytřásl temnou budoucnost, které *musel* zabránit, a soustředil se na jednu jedinou věc, která ho v životě nikdy nezklamala. Na čiré zlodušství. „A když s tím přestanete, budu si s vámi muset povídat, Benedikte?“ houkl na svého protivníka suše Trystan. „Protože v tom případě beru radši ty šutry!“

Několik rytířů po králově boku začalo nervózně šoupat nohama v očekávání reakce muže s tak těkavou povahou. Jenže král se nezlobil. Místo toho se pustil do jedné z Trystanových nejméně oblíbených kratochvílí.

Ten zmetek se začal chechtat.

„Divím se, chlapče, že tě za takových okolností ještě neopustil humor.“

Trystanovi se pod kůží probudila magie, a když se mu Sageová letmo otřela o paži, opustila jeho tělo úplně. Šedý opar se rychlostí blesku vydal tak daleko, že jako zlověstný jazyk olízl prvního rytíře u katapultu. Zbyla po něm jen černá skvrna na mužově těle. Zranitelný kousek kůže. *Smrtící bod.*

Jakmile ho zasáhla Trystanova magie, zhroutil se rytíř mrtev k zemi.

Trystan si povzdechl a pročísl si rukou vlasy. Neúmyslné zabití je vždycky strašné. Člověka totiž potěší daleko víc, když někoho odpraví schválně. „Jsem dost vtipný, Benedikte?“ zavolal.

Král zamrkal na padlého muže zhruba se stejným zájmem,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Komplicka Zloducha*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.